

ljubi na deželi prav veliko iztisov te poučne knjige, kateri je cena le 25 krajc., med ljudstvo posebno tam razširili, kjer je pijančevanja čedalje več opazovati.

Za prihodnje leto je v natisu „Slovenska slovnica“, spisal prof. J. Šuman in pa „Logika in dušoslovje“, spisal dr. Jos. Križan. Za „Letopis“ je nabranega uže precej jako primerne gradiva. Tudi ima „Matica“ uže v rokah od prof. Ivana Macuna dovršeni prav obširni rokopis „Zgodovina slovenskega slovstva na Štajarskem“ in pa „Slovensko-italijanska slovnica“, spisal Jos. Križman. Prof. Glowacky spisuje, kakor znano, „Floro slovenskih dežel“. Knjiga „Prirodopis živlstva“ s podobami, za spodnje razrede srednjih šol, izdelal dr. Alojz Pokorny, poslovenil Fran Erjavc, profesor na viši realki v Gorici, uže tiskana v Mercy evi tiskarni v Pragi, je uže dovršena, tedaj za prodaj za prihodnje šolsko leto pripravljena.

Prof. Hubad je pisal, da je pripravljen, nabrano „narodno blago“ pri Matici pregledati in za natis urediti. Odbor je določil, da naj se za pregledovanje nabranega „narodnega blaga“ ustanovi poseben odsek, ki naj se z gosp. prof. Hubadom dogovori o vredbi „narodnega blaga“.

Prof. Pleteršnik je poročil o nabiranju geografičnih imen zemlje slovenske, da je kakih 42% naprošenih domoljubov prošnjo izpolnilo in da še več doneskov pričakuje.

Gosp. Božidara Raiča je odbor naprosil, naj bi pregledal in uredil Vrazove rokopise, ki jih ima še „Matica“. Gosp. Raič je obljubil, da stori to o priložnem času.

Željo lanskega občnega zбора, da naj se potrebno ukrene, da se s hiše „banke Slovenije“ (ki je lastnina Matičina) izbriše ves dolg, kar ga je še vknjiženega, se je izpolnila. Da je to tako, prepriča se lahko vsak društvenik, ako v pisarni pogleda zadevni izpisek, ki se nahaja pri gospodarskih pismih.

Predlog gospodov preglednikov Matičinih knjig, da bi se napravil popis ali inventar vseh tiskovin, ki jih ima „Matica“ kot založnica, in da bi bilo to v vednem pregledu, se je popolno izvršil s tem, da je najprej odbornik dr. Poklukar naredil popolen inventar, na podlagi tega po razpošiljanji knjig pa sta ga popolno vredila in vknjižila odbornika gg. Robič in Stegnar.

Slavna zavarovalna banka „Slavija“ v Pragi je, kakor prejšnja leta, tudi za 1880. leto po svojem glavnem zastopniku v Ljubljani gosp. Hribarju „Matici“ darovala 100 gold., za kar se ji je predsedništvo spodobno zahvalilo. (Živio-klici.)

„Matica“ se je Kopitarjeve slavnosti udeležila po odbornikih in tudi s tem, da je za plošo, ki se je vzdala v rojstno Kopitarjevo hišo, darovala 65 gld.

Nasvčet občnega zбора, da naj se premenijo ali tudi pomnožijo Matičini poverjeniki, se je izvršil s tem, da je odbor postavil več novih poverjenikov, kateri so to častno službo prevzeli z obljubo, da bodo po moči delali v prid našemu društvu.

Novih udov pristopilo je 70, mnogo pa jih je vsled likvidacije, to je, vsled izterjevanja zaostalih dolgog izstopilo. Matica štela je tedaj koncem 1880. leta 7 častnih udov, 349 ustanovnikov, 1228 letnikov, tedaj vkup 1584 udov.

Tudi preteklo leto nam je nemila smrt pobrala več velecenjenih Matičinih udov, med njimi tudi ustanovnikov. Naj omenim tu le rodoljuba dr. Razlaga, Fr. Svetličiča, župnika v Razdrtem, J. Mlinariča, župnika v Leskovci na Štajarskem, Fr. Blaža na Reki, Gust. Köstlna, župnika pri sv. Jakobu v Ljubljani in drugih. Bodi vrlim rodoljubom blag spomin!

„Matica“ je tudi to leto več svojih knjig darovala takim, ki so jih prosili.

Kar se tiče tajništva pri Matici, sem jaz uže l. 1878. želel, da bi se tajnikova služba oddala stalnemu tajniku, kateri bi se mogel ves posvetiti temu važnemu poslu.

Odbor me je nagovoril, da naj ostanem pri tajništvu še do konca leta 1880., v kar sem se tudi udal in tajnikovo službo opravljal do 1. januarija t. l. Od tega časa to službo začasno opravljata gospoda odbornika Robič in Stegnar tako dolgo, da bode postavljen nov tajnik, o katerem bode današnji občni zbor potrebno ukrenil. (Dal. prih.)

Naši dopisi.

Iz Rusije 20. aprila. :: (Dalje.) O silovitem carjevem umoru so vse evropske dežele, kakor tudi severo-amerikanska republika, izrazile svoje goreče sočutje in milovanje ruskemu narodu in njegovi cesarski hiši. Nemci in Francozi so celó hiteli drug pred drugim kazat Rusiji svoje prijateljstvo tako, da njihove izjave so prejele podobo demonstrativne ostentacije in priliznosti. Edini Madjari in Poljaki imajo svoje posebne pojme o mednarodnem priličiji. Kakošen škandal so poljski poslanci učinili v dunajskem državnem zboru, je sploh znano. Manj znano pa je slovenskim čitateljem, kake neotesano surove pisarije so bile ob priložnosti carjevega umora čitati v madjarskih in poljskih časopisih vseh političnih strank. Kakor nemški socialist Most v Londonu, kakor francoski komunist Rošfort sè svojimi pomagači petrolejščiki v Parizu, tako so od veselja ploskali madjarski in poljski časopisi, liberalni in konservativni, vsi prek v Budapeštu, v Lvovu in v Krakovem. Naj tukaj podam samo dva primera. Madjarski „Egyetertes“ je pisal: „Vi svincovi rudniki Sibirije, vi polja, obsejana poljskimi kostmi, ve gore ubitih Turkov, radujte se, prejeli ste maščevanje!“ Ni le to grozno surovo? Poljaki svoje radosti morda niso tako odkrito, tako naravnost razodeli, al v cinizmu in v sovražstvu do Rusije so oni Madjare še celó presegli; oni Rusije celó po imenu niso mogli imenovati. Tako na priliko je „Gazeta Narodova“ v 60. listu pisala med drugim to-le: „Poslednje dejanje tiste žaloigre, ki se je uže nekoliko let (to je od 1863. leta) pred našimi očmi igrala, je izigrana, — žaloigra je končana.“ Dalje praša „Gaz. Nar.“: kako je prišlo do te „žaloigre“, ter na svoje vprašanje sama tako-le odgovarja: „Mi smo se navadili, imeti Moskovijo za kraj divji, barbarski, stoječi na brezkončno nizki stopinji gledé vsega tistega, kar se imenuje nrvnost, pravo, zavest osobnega dostojanstva, kratko rečeno, vsega tistega, kar, skupaj vzeto, sestavlja civilizacijo. Tacega despotizma, kakoršen se je poslednja leta v Moskoviji šopiril, zgodovina ne pozna. Če hočete najti kaj, kar bi bilo podobno temu despotizmu, postavite se v mislih v stare čase, tam bode našli primere, po katerih so se s tako neobuzdano divjostjo in zvito lukavostjo in prekanjenostjo ravnali carski prislužniki. V vsakem drugem evropskem narodu izbudil bi tak despotizem občno revolucijo.*) Cele narodne množice vzele bi orožje v roke ter razsekale bi rabske okove. Moskovija je mogla poroditi samo tajne družbe, zarote nekaterih osob, dasiravno je tudi res, da te nekatere osebe sestavljajo legijone, vendar ti legijoni še ne izpričujejo politične zrelosti Moskalov, če pomislimo, da ti legijoni se nabirajo iz gromadne množice 80 milijonov sužnjev, ki mirno prenašajo jarem nasilja.“

*) Tega Poljaki želé, al, slava Bogu, zastonj, zakaj ruski narod ima zdravo pamet.

Kako ljubeznjiva teta je ta poljska „Narodova gazeta“! Ona je pozabila svojim čitateljem povedati samo to le malenkost: V tistih starih časih, ko so poljski Sigismundi z orožjem v rokah si prolagali pot do carskega prestola „divje Moskovijske“, poljskega naroda ni bilo, bila je le oligarhija, ki se je imenovala „žlahta“, in pa „krolj“, ki je bil igrača v rokah te oligarhije; zemljo poljskega „kraljestva“ pa, ki je vsa bila v posesti oligarhije, so obdelavali „hlopci“, to je robni ali sužnji, kratko rečeno, brezpravni ljudje. Take razmere med „žlaho“ in „hlopci“ bile so od starodavnih časov do vstopa na ruski prestol človekoljubivega cara Aleksandra II. O jeseni 1862. leta je dal ta ruski car „kroljestvu poljskemu“ široko avtonomijo, za katero bi bila sledila tista konstitucija, katero je bil Aleksander I. leta 1830. poljskemu kraljestvu zagotovil. Ali kakor Aleksandru I., tako je Aleksandru II. odgovorila poljska „žlahta“, nedovoljna s tem, da je car osvobodil nasilja „hlopce“, s puntom. Poljska „žlahta“ je tedaj sama zabranila, da jej car Aleksander Nikolajevič ni mogel dati avtonomije in konstitucije. Česar mu pa poljska „žlahta“ ni mogla zabraniti, je to-le: On je dal državljsanske pravice in osobno svobodo 25 milijonom „rabov“, on je osvobodil, kakor ruske „muzike“ ruskih dvorjanov, tako poljske „hlopce“ poljske „žlahte“; on je oče kakor ruskega, tako poljskega „naroda“. In, čujte, tega človekoljubivega vladarja, kateri je „razsekjal rabske okove“, kakor ruskih, tako poljskih „rabov“, za kar mu je osvobojeni poljski kakor ruski narod hvalezen, poljska „Gazeta Narodova“ drzne se imenovati „barbarski despot“!

(Kon. prih.)

Iz zlate Prage 3. maja. — Naznaniti imam Slovencem jako veselo in pomenljivo novico. Literarni odbor tukajšnjega društva „Umělecká beseda“ prireja tako zvane „slavnostne večere“ v oslav zaslužnim možem vseh narodov slovanskih. Tako so imeli Srbi svoj „Jovanovičev večer“, Poljaki „Mickievičev večer“, Slovaci „Hurbanov večer“, in sleanjič pridemo mi Slovenci na vrsto. 14. dne t. m. praznovali bodemo „Slovenski Bleiweisov večer“. Čestiti g. Lego, poseben prijatelj Slovencem, govoril bode pri tej priložnosti o življenju in delovanju Bleiweisovem ter rojakom svojim (Čehom) pokazal naše slovenske razmere. Tako prijazni nam česki rodoljubi ne prezirajo Slovencev, ampak jemljejo nas v poštev v veliki družini slovanski.

Z Dunaja 9. maja. — Ker pišem sred svečanosti, pa še pred slovesnim vhom neveste, skušal bom v malih črticah zaznamovati zadnje dogodbe. Teden veselja je tedaj tudi nas Slovence nekaj doletelo, — odlikovan je bil tudi naš oče dr. Bleiweis in v njem mi Slovenci vsi, — druga vesela novica bila je ta, da bilo je tudi ravno zdaj glavarstvo kranjske dežele odvzeto dr. Kalteneggerju. Vse druge novice vrtijo se krog poroke presvitlega cesarjeviča Rudolfa in princesinje Štefanije. — V petek popoldne ob 4. bil je slovesen sprejem neveste na bogato okinčanem kolodvoru zahodne Elizabetinske železnice in od tod sprevid po krasno okinčani cesti predmestnih vasi „Fünfhaus“ in „Sechshaus“ v cesarski grad Schönbrunn. Soboto večer bil je dvorni ples, — gostov na tisoče, — med temi bila je črna obleka prav redka prikazen, večidel bili so vojaške, uradniške, dvorske in narodne poljske in ogerske obleke, se ve da tudi cesar naš s cesarico, ženin z nevesto, kralj in kraljica Belgijanov, kraljevič angleški in še drugi. Plesalo se je precej dolgo v kljub veliki vročini, cesar in cesarica nagovaljajala sta prijazno različne goste, pa tudi mize so bile pogrnjene in bogato obložene z vsakovrstnimi okusnimi rečmi, marsikateri kozarec kipečega šampanca se je zvrnil na zdravje in srečo presvitlega ženina in njegove

brhke neveste. — Včeraj bila je ljudska veselica v praterji s petjem, godbo, plezanjem itd., na več sto tisoč ljudi, Dunajčanov in tujcev, bilo je ondi zbranih. Cesarjeva rodovina, kise je imela v prater pripeljati ob 1/25 uri zvečer, došla je zavoljo velike gnječe še le o polu sedmih v „Praterstrasse“, — tam sem videl vso gospôdo; nevesta, ki je v različnih podobah dobro zadeta, je vendar še lepša in ljubeznjivejša, kakor bi se po podobah móglo soditi, cveteče kipečega zdravja, videti je še celó krepkeja od cesarjeviča; oblečena je bila včeraj v blede rožasti obleki z enakim klobukom.

Iz Mokronoga 1. maja. — Zlat rimsk novec cesarja Anastazija II. našel je 15. t. m. Janez Rugelj na Trebincu v vinogradu pri kopanji. Averz mu pa je: ONANASTA — SIVSPPAVG. Obraz na desno s sulico v roki čez desno ramo. Reverz: VICTORI — AAVGGGH. V odrezki: CONOB. B. ginja Viktorija na levo s križem v desni; na desno *. Novec je prav krasno ohranjen ter velja 20 frankov. Malo nad vinogradom stal je nekdan najbrže rimsk kastel, kar svedoči zidovje. Pod njim pa je v nekem hramu vzdian rimski napis, katerega ima uže prof. Müllner v svoji „Emoni“. — Prav enak novec našel se je tudi lani v Mokronogu pod gradom („Slov. Narod“ 1880. št. 149).

Iz Ljubljane 10. maja. — V proslavo poroke Nj. cesarske visokosti cesarjeviča Rudolfa blišči se v praznični obleki danes vsa Ljubljana! Svečanosti pričele so se uže v nedeljo in se dovršile bodo prihodnjo nedeljo. — V nedeljo opoldne je v tukajšnji „ljudski kuhinji“ bilo dobro pogostenih okoli 600 revnih ljudi, — popoldne pa bila je ljudska veselica, katero je pod milim nebom na Kozlerjevem vrtu priredil naš vrli „Sokol“ s pomočjo pevškega zbora ljubljanske čitalnice, čitalnice Šišenske, Šentvidske in Bizaviške, požarne straže, veteranskega društva, godbe vojaške itd. Zbralo se je ljudstva na tisoče, ki je veselo obhajalo slavni spomin. Ko je okoli 5. ure došel gospod deželni predsednik Winkler s svojo gospó soprogo in gospico hčerko, so zadoneli iskreno ljubljenu našemu gospodu tako navdušeni živio klici, da so se razlegali krog in krog po Šiški in do Ljubljane, med tem pa je zaigrala vojaška godba cesarsko himno. Začela se je potem veselica z odličnim slavnostnim govorom, ki ga je v krasni poeziji zložila gospá Lujiza Pesjakova, in dobro govorila gospica Cilka Rode, potem pa je sledilo petje pevskih zborov in vrlih Šišenskih deklet ter marsikaj družega razveseljevanja. Razsvetljava z bengaličnim ognjem na večer je končala lepo veselico. — Včeraj se je uže pričelo lepšanje hiš z zastavami in na večer se je svetila Ljubljana vsa v plamenu osvečave, a žalibog, da je tako zeló deževalo, da pred stanovanjem gospoda deželnega predsednika, pri katerem je bilo v krasni soarei zbrane okoli 150 gospôde, pevski zbor čitalnice nikakor ni mogel napraviti namenjene serenade, le vojaška godba, spremljana od velike gromade ljudstva, ki je neprenehoma svetlemu cesarjeviču in preblagi princesinji Štefaniji klicala „živio“ in „živila“, obhodila mesto. — Danes (v torek) je bila slovesna maša v stolni cerkvi, katero je, ker je gosp. knezoskof na Dunaji, pel gosp. prošt Zupan. Po maši je sprejemal gosp. deželni predsednik mnogo deputacij, ki so prišle čestitat slavni poroki, med katerimi so bila tudi vsa narodna društva, katera je predstavil dr. J. Bleiweis. — Uže ob 7. uri zjutraj je bila v sirotišnici slovesna maša, po kateri je gosp. Dežman v imenu deželnega odbora sirotišnici izročil lepo sliko cesarjeviča Rudolfa in princezinje Štefanije, da ostanete v spomin 10. maja. Popoldne je godba v zvezdnem drevoredu, ki bode med drugim svirala narodno belgiško himno. Zvečer je velika akademija, ki jo filharmonično društvo

priredi v deželnem gledališči. Po akademiji je sere-
nada pred stanovanjem gosp. deželnega predsednika,
pri kateri poje pevski zbor čitalnični poleg dveh veli-
kih zborov slavnostno himno, zloženo po profesorji
Nedvedu. — Uže pred nekolikimi dnevi je družba kme-
tijska v spomin slavne poroke cesarjeviča Rudolfa na
svojem vrtu dala vsaditi iz grof Atemsove drevesnice v
Št. Petru pri Gradci naročeno novo jablano, kateri
je ime „jablana cesarjeviča Rudolfa“. — Danes
pa se je v isti spomin položil temeljni kamen nove
v gotiški obliki zidane cerkve z imenom „cer-
kev srca Jezusovega“, katera stoji pod protektoratom
gosp. knezoškofa dr. Pogačarja, ki bode kamen koj po
dohodu z Dunaja blagoslovil. — Še marsikaj družih
slovesnosti se utegne vršiti ta teden, katerim konec
bode stavila tombola v nedeljo pod milim nebom po-
leg zvezdnega drevoreda na korist ubogim bolnikom
ljubljskim.

Tako ostane z zlatimi črkami v zgodovini domo-
vine naše zapisan spomin, kako navdušeno je glavno
mesto zmerom lojalnega naroda slovenskega slavilo po-
roko svetlega cesarjeviča Rudolfa.

— Preradostni naznanjamo svojim bralcem danes
novico, da ob priliki poroke svetlega cesarjeviča Ru-
dolfa došla je po milosti Nj. veličanstva našega pre-
svitlega cesarja in gospoda Franjo Josipa sloven-
skemu narodu velika čast, da je njega voditelj
dr. Janez Bleiweis prejel imenitni red železne
krone 3. vrste, s katerim v zvezi je plemstvo. Da
sme narod slovenski to cesarjevo odlikovanje tudi
sebi na čast šteti, razvidno je iz tega, da so ob priliki
Bleiweisove 70letnice Slovenci iz vsih pokrajin sijajno
ga pripoznali za svojega voditelja, in da mu zdaj, ko
ga je presvitli cesar poslavljal z imenitnim redom, od
rodoljubov vseh strani zemlje slovenske, kakor slišimo,
dohaja neštivilno veliko pisem, katera mu radostno čes-
titajo o cesarjevem odlikovanju. Kakor je njegovo 38letno
gêslo, kar je dr. Jan. Bleiweis delovati začel v našem
listu na javnem polju, vseskozi se glasilo: „z Bogom
za cesarja in domovino!“ tako tudi s posebnim po-
vdarkom danes, ko cesarjevič Rudolf, naš prihodnji
cesar, v ljubezni podaja roko kraljevi princesinji Šte-
faniji, doni klic naroda slovenskega: „z Bogom za
cesarja in domovino!“

— Slavnostno pesen, ki jo imajo današnje „Novice“
na čelu, poklonil je, elegantno v Blaznikovi tiskarni na-
tisneno, z nekaterimi drugimi svojimi knjigami vred nje
pisatelj prevzvišenemu cesarjeviču Rudolfu kot znak
zveste vdanosti in ljubezni Slovencev. Na to mu je
došel od tajnika Njega cesarske kraljeve visokosti dné
3. maja prijazen dopis, v katerem se čita poleg družega
tudi neki stavek, ki utegne zanimati ne samo pisateljeve
prijatelje, nego tudi vsacega Slovenca kajti jasno priča,
da ima bodoči vladar Avstrijski res srce za nas, ka-
kor slavni mu oče. Omenjeni stavek navajamo po iz-
virniku: „Seine k. und k. Hoheit der durchlauchtigste
Kronprinz Erzherzog Rudolf haben mit Wohlgefallen
die Höchstdemselben anlässlich Höchstseiner Vermählung
dargebrachten Huldigungsbegrüßungen sammt den bei-
geschlossenen Druckschriften in slovenischer Sprache
entgegen zu nehmen geruht und anbefohlen, Euer Wohl-
geboren Höchstseine dankende Anerkennung hiefür aus-
zusprechen. Hievon beehre ich mich itd.“

— Po smrti dr. Pestotnika na tukajšnji deželni
bolnišnici izprazneno primarjevo službo je deželni
odbor podelil dr. Jos. Dornig-u, zdaj v Gradci biva-
jočemu. Dr. Dornig, rodom Tržačan, je v Gorici gim-
nazijske študije dovršil in znanje slovenskega jezika
dokazal s priloženim spričalom. So li njegova zdrav-
niška spričala res tako odlična, da se je njemu pred-

stvo dalo pred mnogimi domačimi kompetenti za to
službo, ni nam znano.

— Pogreb gosp. Josipa Jurčiča 5. dne t. m. je
bil tako veličasten, da je Ljubljana le malo takih vi-
dela. Krasnih vencev nad 50, mnogo deputacij iz raz-
nih krajev, pri sprevedu na pokopališče pa na tisoče
naroda, kjer je na grobu gosp. dr. Zarnik s toplo besedo
slavil spomin rajncega. Bodi mu zemljica lahka!

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Zarad svečanosti v proslavo poroke
svetlega cesarjeviča Rudolfa odloženo zborovanje držav-
nih poslancev prične se zopet jutri v sredo.

Ker nam danes prostora manjka za obširnejša po-
ročila, moremo le prav na kratko poročati o nekaterih
nam Slovincem važnejših zborovih obravnavah. O
razpravi državnega proračuna je jako veljavni dr. Rie-
ger o narodnostnih zadevah govoril tako izvrstno in
pomirljivo, da je presvitli cesar sam, ko je izvedel
njegov govor, ga s toplo besedo pohvalil. —
Dr. Rieger je v obširnem svojem govoru med drugim
to-le posebno povdaril: „Avstrija, država narodnosti,
nima biti ne nemška, ne slovanska, ne magjarska, am-
pak federalistična skupina svobodnih narodov, zedinjenih
pod ljubljeno dinastijo, v katere žilah ne teče samo
nemška kri, ampak kri Přemislovcev, Arpadov in Jage-
lonov. (Živahni dobro klici.) V tem smislu želim, da se
Avstrija vse prihodnje čase vzdrži. (Burna pohvala na
desni.) — Tudi ministerstva predsednik grof Taaffe je
imel priliko o proračunski debati, ko je šlo za dovo-
ljenje dispozicijskega zaklada, besedo poprijeti, rekoč,
da se hoče strogo in dosledno držati načel, ki jih je
razložil prestolni govor cesarjev. (Živahno odobravanje na
desni.) — Tudi razprava proračuna naučnega mini-
sterstva se je v obče vršila mirno. Vsi govorniki naše
stranke so sicer energično zahtevali strogo izvršitev
narodnih pravic v šolah, a mirno so zagovarjali stvar
brez osebnih napadov na ministra Conrada. Poslanec
Adamek je temeljito dokazal, kako malo se v šolah
še ozir jemlje na jezik slovanski. Prof. Krejči se je
skazal gorečega branitelja slovanskih pravic. Dr. Tonkli
si je z današnjim govorom, v katerem se je krepko potego-
val za ravnopravnost Slovencev, mahoma pridobil častno
stališče v zbornici poslancev, in isto tako je dr. Voš-
njak z njemu lastno iskrenostjo, pa zmerno boril se
za ravnopravnost Slovencev. Minister Conrad je mar-
sikaj povedal, kar je dober vtis naredilo na našo sranko.
Ker je danes veliko obljubil, da hoče vlada pravična
biti tudi Slovanom, upajmo, da ostane mož-beseda!

Iz Srbije. — Srbski knez Milan bo menda še
letos za kralja proglašen. Magjari bodo neki na vse
kriplje protivili se temu naslovu; avstrijska vlada pa
menda ne bo delala ovir.

Iz Turčije. — Zopet se sliši, da turški sultan hoče
Grkom odstopiti kos Tesalije in Epira. Menda je pa
to le zopet prazna govorica.

Telegram „Novicam“.

Dunaj 10. maja.

Danes po 11. uri se je pričel dvorni spreved, ki je
štel 400 osób; govor kardinala kneza Schwarzenberga je
trajal 10 minut, cerkveno opravilo je bilo ob 11³/₄ ure
dovršeno, pri katerem je pričujočih bilo 1200 osób. Pred
poroko so stariši blagoslovili ženina in nevesto. Včeraj-
šnja osvečava Dunaja bila je sijajna, vreme lepo.

Listnica vredništva. Mnogim gospodom dopisnikom:
Zarad obilega gradiva, ki se danes ni móglo odložiti, je za-
ostalo marsikaj, kar pride prihodnjič v natis. Prosimo opro-
ščenja!